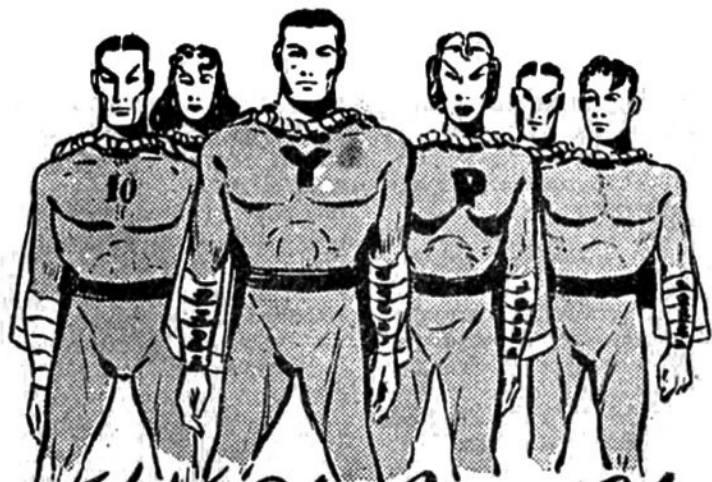

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Το καλό
βριάνβει!

Byron

Το Καλό θριαμβεύει

Επιστροφή
από τον "Αρη

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ των Υπερανθρώπων διαδραματίζονται συγκινητικές σκηνές. Η Ρεγκίνα, η Βασίλισσα των Δέκα, ο μεγαλύτερος έχθρος που έχει γνωρίσει ο κόσμος, άγκαλιάζει τρυφερά την Ασραπή, την Κάρη του Υπερανθρώπου! Το πρόσωπο της σατανικής γυναίκας είναι τώρα άγγελικό, γεμάτο από αγνή χαρά και στοργική καλωσύνη! (*)

Η Ρεγκίνα δέν ανήκει πια

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, το 77, που έχει τον τίτλο «Τα Σπαθιά του Χαλασμού».

στους έχθρους της Ανθρωπότητας! Είναι καλή τώρα! Έγινε καλή χάρις στη μυστηριώδη λάμψη των άλλόκοτων σπαθιών, που ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο κατώρθωσε να αναλύση, να αιχμαλωτίσει και να χρησιμοποιήσει! Η Ρεγκίνα ανήκει τώρα στους Προστάτες της Ανθρωπότητας!

Το ίδιο και οι δυο από τους δέκα Υπερανθρώπους του Κακού, ο «8» και ο «10»! Έχουν γίνει Υπεράνθρωποι του Καλού! Ο «10» άγκαλιάζει τον άσπονδο έχθρο του, τον κωμικό Κοντοστούπη! Ο ύπουλος και εκδικητικός «8», που τόσο είχε βασανίσει έτο παρελθόν τον Υπερέλληνα, έχει πιάσει άγκαλιές τον μικρό γιό του Έλ Γ κ ρ έ κ ο και

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

κουβεντιάζει εύθυμα και φιλικά μαζί του!

Ο Υπεράνθρωπος παρακολουθεί με απεριγραπτή ικανοποίηση και χαρά τη συγκινητική αυτή σκηνή.

«Το Καλό εθριάμβευσε επιτέλους!, σκέπτεται. Η ανθρωπότητα θα ξεχάσει πια την αγωνία και τον τρόμο και την καταστροφή, και θα άφοσιωθεί στα έργα του πολιτισμού και της ειρήνης! Η Αγάπη θα βασιλεύσει στον κόσμο! Το Δίκαιο θα επικρατήσει άπ, άκρη σ' άκρη! Το Έγκλημα θα εξαφανιστή!...».

— Είμαστε στη διάθεσί σας, Υπεράνθρωποι!, λέει η Ρεγκίνα. Είμαστε πρόθυμοι να θυσιάσουμε για την ανθρωπότητα! Δώστε μας διαταγές και θα τις εκτελέσουμε!

Μόνο ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο είναι σκεπτικός και το μέτωπό του είναι συμφασισμένο.

— Δεν πρέπει να ξεχνάμε, λέει, ότι όκτώ από τους δέκα Υπεράνθρώπους του Κακού είναι ακόμα έχθροί μας και έχθροί του Κόσμου! Βρίσκονται αυτή τη στιγμή στον πλανήτη Άρη και σε λίγο θα επιστρέψουν και θα επιτεθούν έναντίον μας! Ο κίνδυνος δεν είναι μικρός, μολοντί οι δυνάμεις μας είναι σχεδόν ίσες με τις δικές τους! Πρέπει, λοιπόν, να μείνουμε άγρυπνοι, περιμένοντάς τους και να τους μεταβάλλουμε σε Καλούς με τη βοήθεια της μυστηριώδους λάμπης των σπαθιών σου, Ρεγκίνα! Πρέ-

πει να γίνη αυτό έγκαίρως, γιατί δεν άποκλείεται, άπό έκδίκησι, να θελήσουν οι Υπεράνθρωποι του Κακού να προκαλέσουν μεγάλες καταστροφές πριν ύπακύψουν!...

... Τήν ίδια στιγμή, όκτώ Έχθροί του Κόσμου, που η Ρεγκίνα είχε στείλει στον πλανήτη Άρη για να φέρουν τις γυάλινες σφαίρες με το δηλητηριώδες άέριο (*), επιστρέφουν στη Γή.

Πλησιάζουν στη Νέα Υόρκη πετώτας πολύ χαμηλά γ.ά να μη γίνουν αντίληπτοί. Τα πρόσωπα όλων τους είναι συσπασμένα άπό λύσσα, γιατί στο μέρος άπου είχαν, στον Άρη, το έγκληματικό τους έργοστάσιο, δεν βρήκαν παρά τον τεράστιο κρατήρα, που είχαν άνοίξει οι άτομικές βόμβες του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο!

— Ο άτιμος ο Έλληνας, μουρμουρίζει: ο «2» που έχει αναλάβει την άρχηγία των συντρόφων του, κατέστρεψε τις σφαίρες με το δηλητηριώδες άέριο, με τις όποιες θα ξωνάναμε όλόκληρη την Ανθρωπότητα! Μά δεν πειράζει! Τώρα που όλοι οι Υπεράνθρωποι, έκτός άπό τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, μόνο, έχουν γίμει Κακοί, δεν θα δυσκολευτούμε καθόλου να καταστρέψουμε τη Γή! Τότε ή Βασίλεια του Κακού, ή Αυτοκρατορία του Έγγκλήματος, θα άνατείλη στον κόσμο!

Έχουν τώρα φτάσει κοντά

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος.

ὅτο σπῖτι τῶν Ὑπεράνθρωπων. Πετώντας πάντα χαμηλά, μπαίνουν στὸν κήφο.

Ξαφνικά, ὁ «2» σταματάει καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι κάνει τοὺς ἄλλους πίσω του νὰ σταματήσουν!

— Κιρυφθῆτε πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τοὺς θάμνους ἴθει. Κάτι περίεργο καὶ ἀνεξήγητο συμβαίνει στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ.

Κρύβονται ὅλοι καὶ κυττάζουν πρὸς τὴ βεράντα. Ὅλοι οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι συγκεντρωμένοι ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴ Ρεγκίνα, τὸν «8» καὶ τὸν «10».

Οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ δὲν τολμοῦν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους! Ἡ Βα σίλισσά τους λαμποκοπάει ἀπὸ ἀγγελική κλωσίνη! Εἶναι ἕνα πλάσμα Καλοῦ, σὰν τὴν Ἀστραπή, τὴν Κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο λέει:

— Θὰ τοὺς στήσουμε παγίδα! Ἐσύ, Ρεγκίνα, μὲ τὸν «8» καὶ τὸν «10» θὰ μείνετε στὴ βεράντα γιὰ νὰ ὑποδεχθῆτε τοὺς συντρόφους σας. Ἐτσι, δὲ θὰ ὑποψιαστούν τίποτα, θὰ πλησιάζουν καὶ θὰ μπορέσω νὰ τοὺς χτυπήσω μὲ τὸ πιστόλι μου καὶ νὰ τοὺς κάνω Καλοὺς! Οἱ ὑπάλοιτοι ἀκολουθήστε με μέσα!...

Ἄ «2»! πού εἶναι ὁ «2»;

ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ μέσα στὸν κήφο, οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ

Κακοῦ συσκέπτονται.

— Εἶναι προμερὸ αὐτὸ πού συμβαίνει!, ψιθυρίζει ὁ «2», τριζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα. Ὅλοι οἱ Ὑπεράνθρωποι ξαναγύμαν καλοῖ, δὲπως καλοῖ ἔγιναν καὶ ἡ Ρεγκίνα, ὁ «8» καὶ ὁ «10»! Ἡ Βα σίλισσά μας καὶ οἱ δυὸ σύντροφοί μας πῆγαν μὲ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν μας! Ἄν πάμε κοντά τους, θὰ μᾶς προδώσουν καὶ ὁ ἄτιμος ὁ Ἐλ-ληνας θὰ μᾶς μεταδόλη σὲ καλοὺς μὲ τὸ πιστόλι του, πού τὸ ἔχει ἐφοδιάσει, φαίνεται, μὲ τὴ λάμψη πού κάνει τοὺς καλοὺς κακοὺς καὶ τοὺς κακοὺς καλοὺς! Πρέπει, λοιπόν, νὰ δράσουμε μὲ προσοχὴ καὶ σύνεσι! Διαφορετικά, θὰ γίνουμε κι ἡμεῖς καλοῖ καὶ τότε ὁ πόλεμος θὰ εἶναι χαμένος γιὰ μᾶς καὶ τὰ ἰδανικά μας θὰ σθῆσουν!

— Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπὸ τὴ Γῆ, λέε ἕνας ἄλλος, καὶ νὰ καταφύγουμε σ' ἄλλον πλανήτη γιὰ νὰ προετοιμάσουμε ἀπὸ ἐκεῖ μιὰ νέα ἐπίθεσι!

— Ξεχνᾶς, ἀπαντᾷ ὁ «2» ὅτι μὲ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν μας εἶναι ἡ Ρεγκίνα καὶ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, δυὸ ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐφευρέτες τοῦ κόσμου! Ἄν ἀφήσουμε νὰ περάσῃ κακός, θὰ προετοιμασθοῦν, θὰ μᾶς βροῦν καὶ θὰ μᾶς ἐξοντώσουν μὲ νέα ὄπλα, ἐνῶ ἡμεῖς δὲν εἴμαστε σὲ θέσι οὔτε ἕνα μαχαίρι νὰ φτιάξουμε! Ὁχι! Θὰ ἐπιτεθούμε τώρα ἀμέσως καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀρπάξου-

με τὸ πιστόλι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ! Ἀπὸ τῆ στιγμῆ ἐκείνη, ἐμεῖς θὰ εἶμαστε οἱ νικητές! Θὰ τοὺς μεταβάλωμε ὄλους σὲ κακοὺς, σὲ συντρόφους μας στὸν πόλεμό μας ἐναντὶ τῆς Ἀνθρωπότητος ! Ἀκούστε τί θὰ κάνουμε...

Καὶ μὲ σιγανὴ φωνή, μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ σατανικὴ ἐξυπνάδα, ὁ «2» ἐξηγεῖ τοὺς συντρόφους τοῦ τὸ σχεδίου του.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ προχωροῦν πρὸς τὴν θεράντα,

Ἡ Ρεγκίνα καὶ ἡ Ἀστραπὴ ἀγκαλιάστηκαν μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπη!

ὅπου στέκονται, τώρα μόνοι ἡ Ρεγκίνα, ὁ «8» καὶ ὁ «10». Δὲν εἶναι ὄλοι ὁμως. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ «2», προχωρεῖ σκυφτὰ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ πλησιάζει στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ πίσω μέρος!...

— Ρεγκίνα! φωνάζει ἕνας ἀπὸ τοὺς Ὑπεράνθρωπους τοῦ Κακοῦ ἀνεβαίνοντας τὰ σκαλοπάτια τῆς θεράντας. Ὁ καταραμένος ὁ Ἕλληνας ἐβουρδάρισε καὶ κατέστρεψε τὸ ἐργοστάσιό μας στὸν Ἀρη μαζί μὲ τὶς γυάλινες σφαῖρες! Πρέπει νά...

Πρὶν προλάβῃ νὰ ἀποτελεῖ ὡση τὴ φράσι του, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ὑπεράνθρωπους, πετάγεται στὴν θεράντα καὶ στρέφοντας τὴν κἀνη τοῦ πιστολιοῦ ἐναντίον τῶν νεοφερμένων, πιέζει πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι τὴν σκανδάλη!

Ἡ μυστηριώδης λάμψις χτυπάει τοὺς Ὑπεράνθρωπους τοῦ Κακοῦ τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο. Τὰ πρόσωπα τῶν Ἐχθρῶν τοῦ Κόσμου χάνουν ἀμέσως τὴν ἀποκρουστικὴ καὶ σατανικὴ ἔκφρασι τοῦ μίσους καὶ τῆς δίψας γιὰ αἷμα καὶ γιὰ ἐκδίκησι! Γίνονται φωτεινά, χαρούμενα, γεμᾶτα κἀλωσύνη!

Ἐνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Ἕλληνα καὶ τῶν συντρόφων του!

Ἐπιτέλους! Ὁ τρομερὸς πόλεμος τῶν Δυνάμεων τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ ἔχει τελειώσει! Οἱ Ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου ἔχουν ὄλοι μεταβληθῆ

ὁ Ἐ Προστάτες τοῦ Κόσμου!
Ἡ Γῆ δὲν ἔχει πιά νὰ φοβηθῆ
τίποτα στὸ μέλλον μὲ τόσο
πολλοὺς καὶ τόσοις δυνατοὺς
ὑπερασπιστές!

Ξαφνικά, ἡ Ρεγκίνα φωνάζει:

— Ὁ «2»! Ποῦ εἶναι ὁ «2»; Γιατί δὲν εἶναι μαζί σας; Ποῦ... * * *

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Κοντοστούπης καὶ ἡ Ἐλχίνα φλυαροῦν ἀκατάσχετα μέσα στὴν κουζίνα.

Ἐνῶ ἡ Ἐλχίνα ἀνακατεύει τὸ φαγητὸ μὲ μιὰ μεγάλη κουτάλα, ὁ νάνος καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, πίνει μιὰ λεμονάδα μιμῶντας ὅπως συνήθως γιὰ τὰ.. κατορθώματά του!

— Ἐμένα ποῦ μὲ βλέπεis, λέει μὲ στόμφο, εἶμαι φοβερός καὶ τρομερός! Στὸ βάθος εἶμαι καλὸς καὶ δὲν κάνω κακὸ οὔτε σὲ μυρμήγκι!
Ὅταν ὁμως χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ θυμῶσω ἀλλοίμονο στοὺς ἐχθροὺς μου! Μπορῶ νὰ χαλάσω ὀλόκληρο... πλανήτη! Πάρε παράδειγμα τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα!
Ἀπάνω ποῦ θύμωσα, κατάλαβαν τὸν κίνδυνο ποῦ διέτρεχαν κι' ἔγιναν καλοί!

Ἡ Ἐλχίνα, ποῦ θαυμάζει τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν λατρεύει σὰν θεό της, μορφάζει τρυφερά, κάνοντας τὸ πράσινο μούτρο της νὰ μοιάζει μὲ.. ἀποκριατικὴ μουτσούνα!

— Ἐ; κάνει ὁ νάνος. Ἀμφιβάλλεις γιὰ τὴν παλληκάριά μου; Δόσε μου ἓναν ἀντί-

Οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ ἔχουν πιά συμφιλιωθῆ!

παλο καὶ θὰ σοῦ δείξω... Παναγίτσα μου!

Ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα τῆς κουζίνας ἀνοίγει μὲ ὄρμη καὶ ὁ «2» χύνεται μέσα. Περνάει σὰν σίφουνας, χτυπώντας καὶ ἀνατρέποντας τὸν Κοντοστούπη στὸ πέρασμά του καὶ χάνεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ!

— «Ἄγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Τί... τί... τί ἦταν αὐτό; Τί μὲ χτύπησε; Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

— 'Η... ήταν ένας 'Υπεράνθρωπος του Κακού!, λέει η 'Ελχίνα. 'Ηταν ο «2»! Τον είδα καλά!

— 'Ο... ο «2»; κάνει ο νάνος. 'Ο θρασύδειλος! Γι' αυτό... τ'όβαλε στα πόδια μόλις με είδε;

— Δέν τ'όβαλε στα πόδια!, λέει η 'Ελχίνα. Μπήκε στο σπίτι για να επιτεθῆ ἐναντίον τῶν δικῶν μας! Τρέξε να τους σώσης, ὦ γενναίε Κοντοστούπη!

Τὸ πράσινο σουρωμένο πρὸ σωπὸ της ἐκφράζει τόσο θαυμασμό και τόση πεποίθησι στὴν παλληκαριά τοῦ Κοντοστούπη, ὥστε ὁ νάνος κάνει τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία και προχωρεῖ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῶ ἡ καρδιά του κλωτσοβολάει μέσα στο στήθος του ἀπὸ τὸ φόβο.

— Δί... δικίῳ ἔχεις!, τραυλίζει. "Αν δὲν τοὺς... σώ... σώσω ἐγώ, ποῖος θὰ τοὺς σώση;

'Η 'Ελχίνα τὸν ἀκολουθεῖ με τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ θαυμασμό και τὴν.. κουτάλα στο χέρι!

"Όταν φτάνουν στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, πού ὀδηγεῖ στὴ βεράντα, ἀντικρίζουν ἕνα θέαμα, πού κάνει τὸ αἷμα τους νὰ παγώση...

'Ο ἥρωισμὸς
τοῦ νάνου

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ νοιώθει ξαφνικά ἕνα τρομερὸ χτύπημα στο σθέρκο, πού τὸν

κάνει νὰ ζαλιστῆ και νὰ κλονιστῆ και νὰ δῆ ἄστρα μπροστά του, κι' ἕνα ἄλλο χτύπημα πιὸ τρομερὸ στο μπράτσο.

"Ένα χερ ἀρπάξει τὸ πιστόλι του με δύναμι και μ' ἕνα ἀπότομο τράβηγμα τὸ ἀπροσπᾶ ἀπὸ τὸ χέρι του.

'Ο «2», πού εἶχε ἐξορμήσει ἀπροσδόκητα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βεράντας, κάνει δυὸ βήματα πίσω ἀκουμπάει τὴν πλάτη του στὸν τοῖχο και με τὸ πιστόλι τοῦ 'Ελληνα ἀρχίζει νὰ ἐξακοντίζει ἐναντίον τῶν ἄλλων τὴ μυστηριώδη λάμψη, πού κάνει τοὺς καλοὺς κακοὺς και τοὺς κακοὺς καλοῦ!

Μιὰ φριχτῆ, ἀνιερὴ μεταμόρφωσι γίνεται ἐκεῖ μπροστά στα γεμάτα σατανικὸ θρίψαμβο μάτια τοῦ «2». "Όλοι οἱ 'Υπεράνθρωποι, ὅλοι οἱ Δέκα και ἡ Ρεγκίνα, πού εἶχαν γίνει καλοὶ, μεταβάλλονται τώρα σὲ διαβολικά πλάσματα κακίας και ἐκδικητικότητος.

Τὰ πρόσωπά τους παίρνουν τὴν ἀποκρουστικὴ μάτους σπιθοβολοῦν ἀπὸ μίσος σκα τοῦ Κακού! Τὰ μάτια ἐναντίον κάθε πλάσματος και κάθε ὄντος!

'Απὸ τὸ στήθος τῆς Ρεγκίνας ξεπηδάει ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Χά, χά, χά, χά! Τί ωραία! Δέν εἴμαστε πιὰ καλοὶ! Γίναμε πάλι ὄργανα τοῦ διαβόλου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ θέαμα, πού κάνει νὰ παγώση τὸ αἷμα τῦ Κοντοστούπη και τῆς 'Ελχί-

νας, καθώς τὰ δυὸ κωμικά πλάσματα φτάνουν στὴν πόρτα τῆς βεράντας.

«Πα... Παγαγίτσα μου!, σκέπτεται τρέμοντας ὁ νάνος. Χαθήκαμε! Γίνανε ὄλοι τους κακοί!...»

Ἡ Ἐλχίνα ὅμως, ἡ ἄσχημη ἀλλὰ θαρραλέα καὶ ἡρωϊκὴ Ἐλχίνα, δὲ χάνει τὸν καιρὸ τῆς σὲ σκέψεις. Τὰ λόγια τῆς Ρεγκίνας τὴν πειράζουν καὶ τὴν θυμώνουν.

Γρυλλίζοντας σὰν ἐκνευρισμένο ἀγρίμι καὶ μορφάζοντας σάν... νηστικὴ κουκουβάγια, σηκώνει τὴν... κουτάλα τῆς καὶ χυμᾶει ἐναντίον τῆς Βασίλισσας τῶν Δέκα!

Ἡ κουτάλα κατεβαίνει μὲ ὄρμη καὶ χτυπάει τὴ Ρεγκίνα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλῶν κλονιστῆ!

Γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμές, ὄλοι γύρω μένουν ἀσάλευτοι, μαρμαρωμένοι ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη καὶ κωμικὴ ἐπιθεσί τῆς Ἐλχίνας. Ἐπειτα ὁ «1», ἀφήνοντας μιὰ ὑπόκωφη βλαστήμια, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς τοῦ πιστοῦ τοῦ Ἐλ Γκ ρ έ κ ο γιὰ νὰ ἐξακοντίσει ἐναντίον τῆς τὴ μυστηριώδη λάμψη.

Μὰ δὲν προλαβαίνει. Μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει ἡ Ἐλχίνα, ὁ Κοντοστούπης ξεχνᾶει τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸ φόβο του.

Μ' ἓνα ἀκροβατικὸ πῆδημα ρίχνεται ἐναντίον τοῦ «2», πρὶν αὐτὸς πιέσει τὴ σκανδάλη, καὶ τὸν ἀσπάζει ἀπὸ τὸ χέρι ποὺ κρατᾶει τὸ πιστόλι. Ὁ «2», ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσ-

σα, πιέζει τὴ σκανδάλη μὰ ἡ λάμψη, ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν Ἐλχίνα, χτυπάει τὴ Ρεγκίνα καὶ τὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, ποὺ στέκεται κοντά τῆς!

Ἀμέσως γίνονται κι' οἱ δυὸ καλοί! Ἡ Ρεγκίνα ποὺ ἔχει σηκώσει τὸ χέρι γιὰ νὰ χτυπήσῃ καὶ νὰ συντρίψῃ τὴν Ἐλχίνα, τὸ κατεβάξει χωρὶς νὰ χτυπήσῃ. Ὁ Ἕλληνας κινεῖται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπη καὶ τοῦ «2», ποὺ κυλιούνται τώρα χάμω παλεύοντας μὲ λύσσα γιὰ τὴν κατοχὴ τοῦ πιστολίου!

Ξαφνικά, ὁ νάνος πετάγεται ὀρθος! Τὸ προμερὸ πιστόλι βρίσκεται στὸ χέρι τοῦ! Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ καὶ τὰ δόντια του εἶναι σφιγμένα...

— Ἄ... Ἄγιε Ὀνούφριε!, τραυλίζει. Προστάτη μου! Στερῶσε τὴν καρδιά μου γιὰ νὰ μὴ λιποθυμῶ.

Καὶ ἀρχίζει νὰ πιέξῃ πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι τὴ σκανδάλη, ποὺ ἐξακοντίζει τὴν ἀλλόκοτη λάμψη!

Μιὰ κωμικοτραγικὴ σκηνὴ ξετυλίγεται τώρα ἐκεῖ, πάνω στὴ βεράντα τῶν Ὑπερανθρώπων. Χτυπημένοι ἀπὸ τὴ λάμψη γίνονται ὄλοι καλοί. Μὰ ὁ νάνος δὲ σταματᾶει! Ἐξακολουθεῖ νὰ πυροβολῇ! Καὶ οἱ καλοὶ γίνονται πάλι κακοὶ καὶ οἱ κακοὶ ξαναγίνονται καλοί!

Τὴ μιὰ στιγμὴ, τὰ πρόσωπά τους εἶναι γεμᾶτα ἀγγελικὴ καλωσύνη. Τὴν ἄλλη μεταβάλλονται σὲ πρόσωπα δαιμόνων!

Αυτό κρατάει αρκετά λεπτά.

Και τότε ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο σε μια στιγμή που είναι καλός, σκύβει απότομα και έφορμά έναντιον του νάνου. Με μια γροθιά στο στομάχι, κάνει τον Κοντοστούπη να διπλωθή στα δυό και να παρατήση το πιστόλι.

Ο Έλληνας το άρπάζει στον άερα, πριν πέση κάτω, και το στρέφει γοργά προς τους άλλους.

Το πρόσωπό του γεμίζει άπορία.

Άμέσως όλοι οι Έχθροί του Κόσμου μεταβάλλονται σε καλούς!

Μια σκληρή μάχη διεξάγεται τώρα στον κήπο του σπιτιού. Όσο είναι καλοί όρμούν έναντιον εκείνων που είναι κακοί και ανταλλάσσουν μαζί τους χτυπήματα, που κάνουν τον άερα γύρω να δονήται: από τον υπάκωφο ήχο που αφήνουν!

Με το όμορφο και άνδρπρεπές πρόσωπό του ήρεμο, ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο σημαδεύει με προσοχή και πυροβολεί έναν - ένα όλους εκείνους που είναι ακόμα κακοί.

Μέσα σε λίγες στιγμές, όλοι τους είχαν ξαναγίνει καλοί!

Χάρη στην επέμβαση της Έλληνας και του Κοντοστούπη, ή Άνθρωπότης σώθηκε από ένα φριχτό κίνδυνο: να δεχτή τη συνδυασμένη και έξοντωτική επίθεση των Υπερανθρώπων του Καλού και του Κακού!

Το ζευγάρι των μικρόσωμων και κωμικών πλασμάτων καμαρώνει τώρα, σαν ένα ζευγάρι από... γύφτικα σκεπάνια.

Οι άνησυχίες της Ρεγκίνας

ΕΧΟΥΝ περάσει μερικές εβδομάδες... Η ζωή κυλάει ήσυχια στη Γη. Οι Υπεράνθρωποι του Καλού και του Κακού, συμπλιωμένοι και μονοιασμένοι, περνούν τον καιρό τους σε έργα πολιτισμού και ειρήνης. Χρησιμοποιούν όλοι μαζί την υπερφυσική δύ-

ναμί τους, την ικανότητά τους να πετούν και την τόλμη τους, καθώς και τις έπιστημονικές ικανότητες του Έλ Γκρέκο, του Υπερέλληνα και της Ρεγκίνας για να βοηθούν την Ανθρωπότητα στην πρόοδο και στην ανάπτυξή της.

Χτίζουν τεράστιες γέφυρες, αδειάζουν λίμνες και τις μεταβάλλουν σε καλλιεργησίμους κάμπους, σώζουν πλοία που κινδυνεύουν, εξερευνούν τους Πόλους.

Η Ρεγκίνα είναι ένθουσιασμένη από τη νέα της ζωή.

— Η εύγνωμοσύνη μου είναι άπέραντη προς έσένα, Έλ Γκρέκο!, λέει κάθε τόσο στον Έλληνα. Μ' έκανες ικανή να νοιώσω συναισθήματα, που δεν είχα νοιώσει ως τώρα! Πόσο γλυκό είναι να εργάζεται κανείς για το καλό! Δυστυχώς όμως, δε θα χαρώ για πολύ καιρό τη νέα αυτή ζωή μου! Ούτε εγώ ούτε οι συντροφοί μου!

Ο Έλληνας ζαρώνει τα φρύδια του.

— Τι θέλεις να πής, Ρεγκία; ρωτάει με άπορία.

— Νοιώθω μέσα μου μια έλαφρή, αλλά παράξενη και επίμονη εξέντλησι, Έλληνα! Πολύ φοβάμαι ότι δε θα διατηρηθώ για πολύν καιρό επάνω μου ή επίδρασι της λάμψεως! Ο οργανισμός μου, όπως και ο Οργανισμός των συντρόφων μου, είναι φτιαγμένος για το Κακό! Ίσως, λοιπόν, ή επίδρασι του Καλού δεν μπορεί να διατηρηθώ

Μιά τρομακτική έκρηξι έγινε πάνω στον πλανήτη των Λευκών Οντων!...

για πάντα! Πόσο θα ήθελα να προσφέρω μια μεγάλη υπηρεσία στην Ανθρωπότητα! Έτσι, ίσως, ο Θεός μας λυπόταν και μάς έκανε για πάντα καλούς.

Η ευκαιρία που ζητάει η Ρεγκίνα δεν άργεί να παρουσιαστή.

Μια μέρα, καθώς οι φίλοι μας — παλιοί και καινούργιοι:— είναι καθισμένοι στη βεράντα, έρχεται μια είδησι που τους αναστατώνει.

Είναι ένα τηλεγράφημα από τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο.

«Ὑπεράνθρωπε!», λέει τὸ τηλεγράφημα. «Ενας καινούργιος κίνδυνος ἀπειλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα. Στὰ βάθη τῆς Σιβηρίας, ἐκεῖ ὅπου τὰ χιόνια σκεπάζουν αἰώνια τὴ γῆ, μιὰ μυστηριώδης καὶ τρομερὴ φυλὴ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξηγήσῃ ἀπὸ ποῦ προήλθε ἡ φυλὴ αὐτή, ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς ἢ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς! Τὸ μόνο ποὺ ξέρομε εἶναι ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ ὄντα ποὺ μοιάζουν μὲ ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ εἶναι. Τὸ σῶμα τους εἶναι σκεπασμένο μὲ μακρὸ ἄσπρο τρίχωμα καὶ τὰ μάτια τους εἶναι μεγάλα καὶ κόκκινα. Εἶναι ὀπλισμένοι μὲ φλογόβλα ποὺ καίνε τὰ πάντα καὶ ἔχουν μεγάλα τάνκς μὲ χοντρὸ θώρακα ποὺ ἀντέχει στὰ πυροβόλα! Ὁ ρωσικὸς στρατὸς ἀμύνεται μὲ ἀνδρεία, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὴν προέλασι τῆς παράξενης αὐτῆς φυλῆς! Μολονότι δὲν βρισκόμαστε σὲ πολὺ φιλικὲς σχέσεις μὲ τὴ Ρωσία, ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ ἐπέμβῃ, γιατί, ἂν τὰ ὄντα αὐτὰ νικήσουν, θὰ ξεχυθοῦν σ' ὅλη τὴ Γῆ καὶ θὰ ὑποτάξουν ὀλόκληρη τὴν Ἀνθρωπότητα! Στείλαμε, λοιπόν, ἐνισχύσεις στοὺς Ρώσους. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ. Τὰ ὄπλα μας εἶναι σχεδὸν τὰ ἴδια μὲ τὰ ὄπλα τῶν Ρώσων καὶ δὲν ἐλπίζουμε νὰ νικήσουμε! Πρέπει, λοιπόν, νὰ ἐπεμ-

βῆτε καὶ σεῖς, Ὑπεράνθρωποι! Πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσετε, γιατί ὁ κίνδυνος δὲν ἀπειλεῖ μόνο τὴ Ρωσία καὶ τὴν Ἀμερικὴ, ἀλλὰ ὀλόκληρο τὸν κόσμον!»

Μιὰ βαθεῖα σιωπὴ γεμάτη δέος ἀκολουθεῖ. Ἐπειτα, ἡ Ρεγκίνα, πετάγεται ὄρθια μὲ πρόσωπο ποὺ λαμποκοπáει ἀπὸ χαρὰ.

— Ἐπιτέλους!, λέει. Θὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ δράσουμε γιὰ τὸ Καλὸ τῆς Ἀνθρωπότητας! Ὑπεράνθρωπε, ἀφήστε σὲ μᾶς, τοὺς πρώην Ὑπερανθρώπους τοῦ Κακοῦ, τὴν τιμὴ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸν κίνδυνον αὐτό! Ἐγὼ καὶ οἱ Δέκα σύντροφοί μου θὰ πολεμήσουμε σκληρὰ καὶ θὰ προσφέρουμε καὶ τὴ ζωὴ μας ἀκόμα γιὰ νὰ ξεπλύνουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ παλιὰ ἐγκλήματά μας!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει ἐρωτηματικὰ τὸν Ἐλ Γκρέκο. Ὁ Ἕλληνας κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Νομίζουμε ὅτι πρέπει νὰ ἐπιτρέψουμε στὴν Ρεγκίνα καὶ στοὺς Δέκα νὰ ἀντιμετωπίσουν πρώτοι τὸν ἐχθρό!, λέει. Ἄν δὲν κατορθώσουν νὰ σταματήσουν τὴν προέλασι τῆς μυστηριώδους αὐτῆς φυλῆς, θὰ ἐπέμβουμε κι' ἐμεῖς.

Οἱ πράσινοι
Ὑπεράνθρωποι

ΛΙΓΕΣ στιγμὲς ἀργότερα, ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα ἀπογειώνονται καί, σὰν ἔντεκα τε-

ράστια πράσινα πουλιά, πετούν προς την Άνατλή, σκίζοντας τον αέρα με λιγγιώδη ταχύτητα.

Στό άριστερό τους χέρι έχουν έλλοι τους περασμένο από ένα ρολογάκι - ραδιοπομπό, που τους έχει δώσει ο Έλ Γκρέκο. Με το μικροσκοπικό αυτό ραδιοπομπό μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους και με τους Ύπερανθρώπους από τη μιά άκρη του κόσμου στην άλλη!

Διασχίζουν πετώντας τον Άτλαντικό, πετούν πάνω από την Εύρώπη, όπου μεγάλοι στρατοί συγκεντρώνονται για να αντιμετώπισουν τους έπιδρομείς, περνούν πάνω από την Ευρωπαϊκή Ρωσία και φτάνουν πάνω από την άπέραντη Σιβηρία.

Έκεί έπειτα από έρευνες μίας ώρας, ανακαλύπτουν το μέρος όπου βρίσκεται ή φυλή των άλλόκοτων όντων, για τα όποια μιλούσε το τηλεγράφημα του Προέδρου της Άμερικής.

Τό θέαμα είναι καταπληκτικό.

Ένας στρατός από παράξενα πλάσματα, που έχουν σχήμα και ύψος ανθρώπου, με τό κορμί τους σκεπασμένο από άσπρο μακρύ τρίχωμα και με δυο μεγάλα κόκκινα μάτια στό μέτωπο, προχωρεί άργά αλλά σταθερά, με μεγάλη πλατύστομα όπλα στό χέρια.

Μπροστά πηγαίνουν τεράστια τάνκς, που είναι έφωδισμένα με μεγάλα κανόνια...

Μεγάλες δυνάμεις από Ρώσους και Άμερικανούς στρατιώτες προσπαθούν να σταματήσουν την προέλασί αυτή. Έχουν κι αυτοί τάνκς και πολλά άεροπλάνα.

Η μάχη που διεξάγεται είναι τρομακτική και άνατριχιαστική.

Οι Άμερικανοί και οι Ρώσοι, άχωρωμένοι πίσω από τά δικιά τους τάνκς πυροβολούν με πολυβόλα και όλμου έναντίον των Λευκών Όντων, χωρίς όμως να κατορθώνουν να σκοτώσουν παρά μόνο έκείνους που χτυπιούνται στό λαιμό! Τό ύπόλοιπο κορμί των παράξενων έπιδρομέων, φαίνεται άτρωτο!

Τά τάνκς πυροβολούν έναντίον των Λευκών Όντων με τά κανόνια τους, αλλά και πάλι μόνο όσοι χτυπιούνται στόν λαιμό πέφτουν! Οι άλλοι συνεχίζουν όρθιοι και άτρωτοι τόν άγώνα!

Τά άεροπλάνα ρίχνουν έναντίον των έχθρικών τάνκς και των έχθρικών στρατιωτών έκατοντάδες βόμβες! Τά τάνκς όμως μένουν ανέπαφα στις τρομερές έκρήξεις! Οι στρατιώτες με τό λευκό τρίχωμα έκσφενδονίζονται μακριά, αλλά δέν σκοτώνονται, έκτός πάντα από έκείνους που τραυματίζονται στό λαιμό!

Τά Λευκά Όντα άπαντούν στους πυροβολισμούς και βουβαρισμούς με τά φλογόβόλα τους. Άπό τά πλατειά στόμια των όπλων τους ξεπηδούν φλόγες που ξεπερνούν σε μήκος τά είκοσι μέτρα.

“Όλοι εκείνοι, πού τους άγγίζουν οί φλόγες αυτές, πέ-
τουν άμέσως νεκροί!

Τά θύματα είναι πολλά
καί οί Άμερικανοί καί οί Ρώ-
σοι άναγκάζονται κάθε τόσο
νά ύποχωρούν, μπροστά στο
φλόγινο τείχος πού τους πλη-
σιάζει άλοένα!

Άπό ψηλά, ή Ρεγκίνα καί
οί Δέκα τά βλέπουν αυτά καί
έτοιμάζονται για δράσι.

“Η Βασίλισσα των Δέκα
πιέζει τό κουμπάκι του ρολο-
γιού - ραδιοπομπού της καί
λέει:

«Έδώ Ρεγκίνα! Καλώ τόν
Ύπεράνθρωπο!»

«Έδώ Ύπεράνθρωπος! Σε
άκούω, Ρεγκίνα!»

«Βρισκόμαστε πάνω άπό
τό πεδίο τής μάχης! Είμαστε
έτοιμοι νά έπιτεθούμε! Τά
Λευκά Όντα...»

Καί ή Ρεγκίνα περιγράφει
αυτά πού βλέπει. “Όταν τε-
λειώνη, ό Ύπεράνθρωπος
λέει:

«Καλή έπίτυχία, Ρεγκίνα!»

«Εύχαριστώ, Ύπεράνθρω-
πε!»

Λευκοί έναντίον
Πρασίνων

ΜΕ-ΜΙΑ κατακόρυφη βου-
τιά, ό ένας πίσω άπό τόν άλ-
λο, οί έντεκα Πράσινοι Ύπε-
ράνθρωποι: έφορμούν πρós τά
κάτω σαν ένα σμήνος άερο-
πλάνων πού κάνει βομβαρδι-
σμό.

Οί νέοι ήρωες του Καλού
προσγειώνονται ανάμεσα στα

Λευκά Όντα καί αρχίζουν
μιά τρομερή έπίθεση. Χωρίς
νά λογαριάζουν τόν κίνδυνο
πού διατρέχουν, ρίχνονται έ-
ναντίον των στρατιωτών του
έχθρου καί οί γροθίες τους,
προικισμένες με ύπερφυσική
δύναμη, σφυροκοπούν με ά-
σύλληπτη ταχύτητα τους άν-
τιπάλους των γύρω!

Μά τό άποτέλεσμα τής έ-
πιθέσεως είναι μικρό. Τά
Λευκά Όντα, χτυπημένα άπό
τους Πράσινους Ύπεράνθρω-
πους τινάζονται μακριά χω-
ρίς όμως νά πάθουν τίποτα:

Μόνο όσοι δέχονται τά χτυ-
πήματα στο λάιμό πέφτουν
νεκροί!

Τά γιγαντιαία τάνκς γυρί-
ζουν τά μπρός - πίσω για νά
άντιμετωπίσουν τους νέους
άντιπάλους, πού τόσο άπροσ-
δόκητα έπεσαν ανάμεσα στις
γραμμές τους.

“Η Ρεγκίνα με τρεις άπό
τους συντρόφους της όρμου
έναντίον του πιο κοντινού ά-
πό τά τάνκς, τό άρπάζουν
καί οί τέσσερις μαζί άπό τό
κάτω μέρος του σκάφους του
καί με μιά υπεράνθρωπη
προσπάθεια, τό άνασηκώνουν
καί τό.. άναποδογυρίζουν!

Τό τάνκ μένει έτσι ανά-
σκελα, γυρίζοντας μάταια τόν
έρπυστήρα του σαν μιά άνα-
ποδογυρισμένη χελώνα πού
σαλεύει τά πόδια της χωρίς
νά μπορή νά άνορθωθή!

— Έμπρός, παιδιά!, φω-
νάζει ή Ρεγκίνα στους τρεις
συντρόφους της.

Καί όρμου έναντίον του
δευτέρου τάνκ, ενώ οί Άμερι-

κάνοι και οι Ρώσοι, με το ήθικόν αναπτερωμένο από την απροσδόκητη αυτή βοήθεια, πολλαπλασιάζουν τις προσπάθειές τους!

Τό δεύτερο τάνκ αναπτοδογυρίζεται όπως τὸ πρώτο, πρὶν προλάβῃ νὰ πάρῃ θέσι μάχη καὶ νὰ ἐπιτεθῇ. Τὸ τρίτο ὁμῶς δρᾷ! Τὰ κανόνια τοῦ ξερνοῦν τεράστιες δυνατὲς φλόγες, ποὺ χτυποῦν τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς τρεῖς συντρόφους τῆς κατὰσθηα καὶ τυλίγουν τὰ κορμιά τους!

Ἐνα φριχτὸ συναίσθημα πόνου καὶ ἀπογνώσεως διαπερνᾷ τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς τρεῖς συντρόφους τῆς. Μαρμαρώνουν. Μένουν γιὰ λίγο ἀσάλευτοι μὲ τὰ πρόσωπα παραμορφωμένα ἀπὸ φρίκη καὶ τρόμο.

Τρεκλίζουν τώρα ἔτοιμοι νὰ πέσουν!

Μὲ μιὰ λοξὴ ματιά, ἡ Ρεγκίνα βλέπει ὅτι καὶ οἱ ὑπόλοιποι Πράσινοι Ὑπεράνθρωποι, χτυπημένοι κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὰ φλογόβλα ὅπλα ποὺ κρατοῦν τὰ Λευκὰ ὄντα, πέφτουν ἕνας - ἕνας!

Τὰ γονατὰ τῆς λυγίζουν καὶ ἡ Ρεγκίνα τῶν Δέκα γονατίζει. Καταλαβαίνει ὅτι πλησιάζει, ἴσως ἡ τελευταία τῆς ὥρα! Σφίγγει τὰ δόντια τῆς, καταβάλλει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, πιέζει τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιομποῦ τῆς καὶ λέει:

«Ἐ...δῶ Ρε...γκίνα!...»

«Λέγε, Ρεγκίνα!, ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Τί συμβαίνει; Γιατὶ ἡ

φωνή σου ἔχει ἀλλάξει ἔτσι;»

«Τὰ... τὰ Λευκὰ ὄντα ἔχουν φλογόβλα ὅπλα... πού... μᾶς ἔρριξαν ἀναίσθητους! Οἱ σύντροφοί μου εἶναι... πεσμένοι χάμω... νεκροὶ ἴσως... Ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμη νὰ χάσω τὶς αἰσθήσεις... μου... γιὰ πάντα ἴσως! Τό... τὸ εὐαίσθητο... σημεῖο... τῶν Λευκῶν ὄτων... εἶναι... ὄ...ὄ...»

Πρὶν προλάβῃ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι τῆς, ἡ Ρεγκίνα σωριάζεται χάμω καὶ μένει ἀσάλευτη ἀνάμεσα στὰ κορμιά τῶν συντρόφων τῆς καὶ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ Ρώσων στρατιωτῶν, ποὺ εἶχαν πέσει στὴ μάχη.

Τὰ Λευκὰ ὄντα καὶ τὰ τεράστια τάνκς συνεχίζουν τὴν προέλασί τους συντρίβοντας τὶς δυνάμεις, ποὺ προσπαθοῦν νὰ τοὺς σταματήσουν. Προχωροῦν, πλησιάζοντας ὄλο καὶ πιὸ πολὺ στὸν πολιτισμένο κόσμον...

Ὁ Ἕλληνας
καὶ ὁ νάνος

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ τινάζεται ὀρθίος. Τὰ μάτια του εἶναι σκοτεινὰ ἀπὸ ἀνησυχία καὶ ἀγωνία.

— Πρέπει νὰ τρέξουμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε!, λέει στοὺς ἄλλους Ὑπεράνθρωπους.

Ὁ Ἕλληνας κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Δὲν πρέπει νὰ διαστούμε!, λέει. Ἄν ἡ Ρεγκίνα καὶ ὁ Δέκα σκοτώθηκαν, δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς κάνουμε τίπο-

τα και κινδυνεύουμε να σκοτωθούμε κι' εμείς αφήνοντας τον κόσμο απροστάτευτο! "Αν πάλι έχουν απλώς λιποθυμήσει, θα συνέλθουν... Δεν πρέπει, λοιπόν, να πάμε όλοι εκεί. Θα πάω μόνος μου φ'α να μπορέσω να έξακριβώσω επί τόπου τί είναι εκείνο που έκανε τόσο κακό στους Πράσινους Υπερανθρώπους και να δω από κοντά τα αλλόκοτα αυτά Λευκά Όντα. Ίσως έτσι βρω κανένα τρόπο να τους αντιμετωπίσουμε!

Η Άστραπή τον κυττάζει με ανησυχία.

— "Αφησέ με νάρθω μαζί σου, Έ λ Γ κ ρ έ κ ο !, λέει ίκετευτικά.

— "Όχι!, απαντάει ο Έλληνας. Πρέπει να μείνετε όλοι εδώ, γιατί δεν είναι απίθανο να έκδηλωθή και σ' άλλο μέρος της Γής μιὰ παρόμοια επίθεση! Τον μόνο που μπορώ να πάρω μαζί μου είναι ο Κοντοστούτης!

"Ένα νεκρικό χρώμα απλώνεται στο πρόσωπο του νάνου. Το στόμα του άνοιγkλεινει χωρίς κανέναν ήχο να βγαίνει από το λαρύγγι του. Η μύτη του άνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

— "Ε; κάνει. Τί... τί είπες; Έ... εγώ; Μα... μαζί σου; Στην Σιβηρία; Ποτέ!

Η Έλχινα ζαρώνει κωμικά το μούτρο της, κάνοντάς το να μοιάζει με πράσινο μουσούδι γριάς βατραχίνας!

— Κοντοστούτη!, φωνάζει. Φοβάσαι;

— "Ε; κάνει ο νάνος. Έ-

γώ; Τί; Φοβάμαι; Τί θα πηφόδος; Αυτό είναι κάτι που δεν το ξέρω! Δέ φοβάμαι, αγαπητή μου Έλχινα! Σκιάζομαι! Μπορείς να μου πής τί θα γίνει άν τα φλογόβλα των Λευκών Διαβολοόντων κάμουν τα ώραία μου μαλλιά; "Ε; Και το δέρμα μου; "Αν τσουρουφλιστή το όμορφο δέρμα μου; Τί θα γίνει; "Όχι ή καρδούλα μου!

— Άρνείσαι να προσφέρης τα μαλλιά σου για τη σωτηρία της Άνθρωπότητας; ρωτάει περιφρονητικά ή Έλχινα. ένώ οι άλλοι γύρω γελούν.

— Τα μαλλιά μου; γραυλίζει ο νάνος. Τα προσφέρω μ' όλη μου την καρδιά! Φέρτε μου ένα ψαλίδι να τα κόψω και να τα δώσω στον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο να πάη να τα ρίξει στά... φλογόβλα!

Λίγα λεπτά αργότερα, ο "Έλληνας άπογειώνεται. Στο ένα του χέρι κρατάει μιὰ μεγάλη βαλίτσα, που περιέχει πολλά ιατρικά όργανα και φάρμακα. Γιατί ο σοφός Έλληνας είναι και περίφημος για τρός!

Ο Κοντοστούτης άπογειώνεται μαζί του. Τα δόντια του είναι σφιγμένα με μανία, σε μιὰ προσπάθεια του νάνου να μην τον πάρουν τα κλάματα μπροστά στην Έλχινα.

Τα άνοίγει λίγο γ'α να κάνη τις ψευτοπαλληκαριές του, πριν φύγη.

— Έλ... Έλχινα!, φωνάζει με φωνή που τρέμει. Θα σου φέρω το τομάρι ενός Λευ-

κού "Όντος για να φτιάξης μ, αυτό ένα.. γούινο παλτό για το χειμώνα!

Σιγά - σιγά, όσο ταξιδεύουν σκιζοντας γοργά τον άερα, ο φόβος του νάνου εξασμίζεται.

«Στο κάτω - κάτω σκέπτεται, όταν τὰ βρώ σκούρα, θὰ τὸ βάλω στὰ πόδια! Θὰ φύγω πετώντας καὶ θὰ πάω νὰ κρυφτῶ σὲ καμμιὰ σπηλιά! Δὲ μὸ ἀρέσουν καθόλου αὐτὰ τὰ φλογόβλα!».

Φτάνουν στὴν Εὐρώπη, τὴ διασχίζουν καὶ περνοῦν πάνω ἀπὸ τὰ Οὐράλια, τὰ μεγάλα βουνά, πὺ χωρίζουν τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν Ἀσία.

Ἐκεὶ διεξάγεται τῶρα μιὰ φονικὴ μάχη μέσα στὰ πυκνὰ δάση, ἀνάμεσα στοὺς Ἀμερικανορώσους καὶ στὰ Λευκὰ "Όντα!

— Προήλασαν λοιπὸν τόσο πολὺ; μουρμουρίζει ὁ "Ἐλληνας...

— Πα... Παναγίτσα μου! τραυλίζει ὁ νάνος. Πές τους νὰ σῆσουν αὐτὰ τὰ πυροτεχνήματα, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Θὰ καὶ κανένας καὶ θάχουμε φασαρίες.

Μὰ ὁ "Ἐλληνας δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ καλαμπούρια. Περνάει, ἀκαλουθούμενος ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, πάνω ἀπὸ τὰ Οὐράλια καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴ Σιθρία.

: δυσκολεύεται νὰ βρῆ τὸ δρόμο του. Πάνω στὶς ἀπέραντες χιονισμένες στέππες διακρίνεται μιὰ ἀτέλειωτη λουρίδα ἀπὸ σκοτωμένους στρατιῶτες καὶ λίγους ἐχθρούς,

πὺ ἀφήνουν πίσω τους τὰ Λευκὰ "Όντα καθὼς προχωροῦν!

Ἔτσι δὲν ἀργεὶ νὰ φτάσῃ στὸ μέρος, ὅπου ἀνάμεσα στ, ἄλλα πτώματα εἶναι ξαπλωμένοι καὶ οἱ Πράσινοι Ὑπερ-ἀνθρώποι.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ νάνου, πὺ... κλαίει καὶ ὀδύρεται γιὰ τὸ χαμὸ τῶν νέων φίλων του, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο βγάζει τοὺς Δέκα καὶ τὴ Ρεγκίνα ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν νεκρῶν καὶ τοὺς ξαπλώνει πρὸ πέρα πάνω στὸ καθαρὸ χιόνι.

Ἐκεὶ σκύβει καὶ τοὺς ἐξετάζει, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης... μοιρολογεῖ:

— Ὁχου τὶ ἔπαθα ὁ ἄμοιρος! "Όχου τὶ κακὸ μὲ βρῆκε! Ξύπνα, Ρεγκινούλα μου! Ξυπνάτε, Δέκα μου!

Ἐλληνας σηκώνει τὸ κεφάλι του γεμάτος ἱκανοποίησι.

— Δὲν εἶναι νεκροί!, λέει. Ζοῦν!

Ἐ Κοντοστούπης ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Ζοῦν; κάνει. Κι' ἐγὼ κάθομαι καὶ μοιρολογῶ; Δὲν εἶναι συμπεριφορὰ αὐτὴ! Νὰ κάνουν τὸν πεθαμένο καὶ νὰ μὲ ἀφήνουν νὰ καταστρέφω τὰ μάτια μου κλαίγοντας καὶ τὴ φωνὴ μου ξεφωνίζοντας! Δὲν εἶστε καθέλου, ἐντάξει, κύριοι!

Ἐλληνας ἀνοίγει τὴ βαλίτσα του, βγάζει ἕνα μπουκαλάκι καὶ σταλάζει μερικὲς σταγόες στὸ στόμα καθενὸς ἀπὸ τοὺς ἔντεκα Πράσινους Ὑπερ-

ανθρώπους. "Επειτα, περιμένει κυττάζοντάς τους με προσοχή.

Περνούν μερικές στιγμές. Ξαφνικά, οι αναίσθητοι ήρωες αρχίζουν να σαλεύουν. Αναστεναγμοί και βογγητά θυγαίνουν από τα στήθη τους. Άνοιγουν τα μάτια τους. Σηκώνονται!

Ή Ρεγκίνα, βλέποντας τον Έλ Γκρέκο και τη βαλίτσα του, καταλαβαίνει.

— Έσὺ μᾶς ἔσωσες, Ἐλληνα!, λέει. Τί μᾶς συνέβη ὄμως;

— Τὰ φλογόβολα τῶν Λευκῶν ὄντων εἶναι — ὅπως φαίνεται — συμπυκνωμένοι και ἀφάνταστα δυνατοὶ κεραυνοί! Χτυπώντας σας, σᾶς ἔρριξαν σ' ἓνα εἶδος νεκροφάνειας, και θὰ πεθαίνατε στὸ τέλος, ἂν δὲν ἐξουδετέρωνα τὴν ἐπίδρασι τοῦ κεραυνοῦ μὲ ἓνα φάρμακο, ἐγκαίρως.

— Δὲν μπορούμε νὰ κάνομε τίποτα, λοιπόν!, λέει ἡ Ρεγκίνα. Ἡ ἐπίθεσί μας πῆγε χαμένη.

— Ἀπεναντίας! Χάρις στὴν ἐπίθεσί σας μάθαμε τὰ

Ἐκεῖ, στὴν βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων, οἱ Πράσινοι Ὑπερανθρωποὶ και οἱ Ὑπερανθρωποὶ τοῦ Καλοῦ συγκρούονται! Πότε γίνονται καλοὶ και πότε κακοί, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Ἐλ Γρέκο, ποὺ κρατᾷ ὁ Κοντοστόπης!

δπλα τους! Τώρα θα μπορέσουμε να πους αντίμετωπίσουμε, χωρίς να κινδυνεύσουμε από τα φλογόβλα τους!

— Μά... πώς; ρωτάει με άπορία η Βασίλισσα των Δέκα.

— Μ... άλεξικέραυνα!, άπαντάει ό 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο γελώντας

Πιέζει τó κουμπάκι τού ραδιοπομπού του και λέει:

«'Εδώ 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο! Καλώ τόν 'Υπεράνθρωπο!»

«Σέ άκούω, "Ελληνα!»

"Άκουσέ με προσεκτικά! Θά πάρετε...»

Με τó άλεξικεραυνο!

ΕΙΝΑΙ ξεκαρδισμένος στα γέλια τώρα ό νάνος. Γελάει άκράτητα βροντερά κρατώντας την κοιλιά του.

Κάθε τόσο σταματάει, κυττάει τούς συντρόφους του και ξεσπάει πάλι σέ γέλια.

— Χά, χά, χά! Χό, χό χό! "Ωχ ή καρδούλα μου! "Έχω δη καν και καν πράγματα έδω στον κόσμο, αλλά 'Υπεράνθρωπους με κέρατο δεν έχω ξαναδη! "Ωχ! Θά πάθω καμμιά συγκοπή από τά πολλά γέλια!

Οι ήρωές μας είναι τώρα συγκεντρωμένοι όλοι στις χιονισμένες έκτάσεις τής Σιβηρίας. Δεκαέξη πανίσχυροι 'Υπεράνθρωποι, ίκανοί να συντρίψουν τά πάντα με τή δύναμή τους, και ό Κοντοστούπης έπιπλέον!

Φορούν πάντα τις κόκκινες κίτρινες, πράσινες ή γαλάζιες

στολές τους, μά έχουν στο κεφάλι τους ένα είδος κοντής και χοντρής κεραίας, πού μοιάζει με κέρατο! Αυτό είναι πού κάνει τόν Κοντοστούπη να ξεκαρδίζεται.

'Η κεραία είναι συνδεδεμένη μ' ένα σύρμα, πού κατεβαίνει στην πλάτη τους και στερεώνεται στα παπούτσια τους κάτω από τή φτέρνα.

'Ο 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο έξηγει στους φίλους του τó σχέδιο τής επίθεσης:

— "Όπως μάς ειπε ή Ρεγκίνα, λέει, τά Λευκά "Όντα έχουν ένα μόνο τρωτό σημείο, τó λαιμό τους. Όταν έπιτεθούμε έναντίον τους, προστατευόμενοι από τά φλογόβλα τους με τά άτομικά άλεξικέραυνα, πού μάς έφερε ό 'Υπεράνθρωπος από την 'Αμερική, θα φροντίσουμε να τους χτυπάμε στο λαιμό! "Έτσι θα τούς έξοντώσουμε όλους! Αυτή τή στιγμή, ή μάχη διεξάγεται επάνω στα Ουράλια. "Αν τά Λευκά "Όντα περάσουν τά βουνά αυτά και ξεχυθούν κάτω στους κάμπους τής Ευρωπαϊκής Ρωσίας, ή Ευρώπη όλόκληρη είναι χαμένη! "Εμπρός, λοιπόν! Θά σκορπιστούμε μέσα στα δάση των Ουράλιων και θα έξοντώσουμε τά Λευκά "Όντα ένα-ένα!

"Όλοι μαζί, λυγίζουν τά γόνατά τους, τά τεντώνουν πάλι και άπογειώνονται. Σάν ένα σμήνος από πολύχρωμα άεροσπρωθόμενα άεροπλάνα, οι ήρωές μας σκίζουν τόν άέρα με άσύλληπτη ταχύτητα, φτάνουν πάνω από τά Ουράλια,

δπου μαίνεται· ή μάχη και χώνονται μέσα στα δάση με κατακόρυφες βουτιές!

Ο Κοντοστούπης έχει μείνει πίσω. Τό γέλιο έχει σβήσει τώρα από τὰ χείλη του και έχει αντικατασταθῆ από μιὰ έκφρασι φόβου.

— Δέ... δέ μου άρέσει αὐτή ή δουλειά!, μурμουριζει μόνος του καθως πλησιάζει στα Ούράλια. Θά με προστατεύει τὸ άλεξιπικρέυό μου, ε; Άν χαλάσει όμως; Τί θα γίνει; Έ; Τρέμω μόνο πού τὸ σκέπτομαι! Ξέρω όμως τί θα κάνω! Θά πάω νά τήν άράξω στη ρίζα ενός δέντρου και θα περιμένω νά τελειώσουν οι Άπεράνθρωποι τή μάχη! Άλλως τε, αὐτές οι... μικροσυγκρούσεις δέν είναι για μένα, τὸν μεγάλο Άπερκοντοστόυπη!

Και πραγματικά! Ο νάνος χαμηλώνει, προσγειώνεται με σα στὸ δάσος και κάθεται στη ρίζα ενός δέντρου, μακριά από τούς πολυβολισμούς τις έκρήξεις και τούς άλλους κρότους τῆς μάχης!

— Σπουδαία!, μурμουριζει. Θά περιμένω εδώ χάμω νά τελειώσουν! Είναι πολύ τυχερά τὰ Λευκά Όντα, πού δέν έχω σήμερα όρεξι για καυγά! Άλλοιώς...

Ένα υπάκωφο γρύλλισμα, πού άκούγεται ξαφνικά πίσω του, κάνει παγωμένα ρίγη νά ανεβοκατεβούν στη σπονδυλική στήλη τού νάνου.

«Ο Άησούς Χριστός λικά κι' όλα τὰ κακά σκορπά!, σκέπτεται. Άγ εἶσαι ὁ Έξας-

ποδῶ... ὕπαγε ὀπίσω μου σα τανά! Όχι, όχι! Φύγε από πίσω μου, σατανά! Ξορκισμένος νάσαι! Ξορκισμένος με τὸν άπήγανο και με τήν ματζουράνα και με τὸ βασιλικό και με τὸν δυόσμο και με τὸ κουνουπίδι! Όχι ή καρδούλα μου!...»

Τὸ γρύλλισμα ξανακούγεται και μιὰ φωνή λέει:

— Άα, ὦω, έε, άα!...

Ο νάνος γυρίζει άργά και... τὰ μάτια του άλλοιθωρίζουν!

Ένα άλλόκοτο ὄν στέκεται εκεί σε άπόστασι λίγων βηματων από τὸν Κοντοστούπη.

Μοιάζει με άνθρωπο, χωρίς νά είναι. Στο κεφάλι του προεξέχουν δυὸ γουρλωτά κόκκινα μάτια. Τὸ κορμί του είναι σκεπασμένο από ένα μακρὸ κάτασπρο τρίχωμα. Στα χέρια του κρατάει ένα πλατύστομο ὄπλο!

— Εἶ... εἶσαι ένα Λευκό Όν!, τραυλίζει ὁ νάνος. Δέ... δέ... δέν παίζω! Έγὼ δέν άνακατεύτηκα στὸν καυγά! Φύγε, λοιπόν, κι' άφησέ με στην ήσυχία μου!

— Άα, έε, ιι!, λέει πάλι τὸ Λευκό Όν.

— Ιι, έε, άα!, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Στο καλὸ και νά μου γράφης!

Τὸ άσπρο πρόσωπο τού Όντος συσπάται. Τὸ δάκτυλό του σφίγγεται στη σκανδάλη τού ὄπλου του. Από τὸ πλατὺ στόμιο τῆς κάννης ξεπηδάει μιὰ δυνατὴ φλόγα!

Η φλόγα τινάζεται πρὸς τὸ μέρος τού Κοντοστούπη,

μέ στόχο τὸ στήθος του.

Τὴν τελευταία στιγμή, όμως, λίγο πρὶν τὸν ἀγγίξει, ἡ φλόγα στρίβει ἀπότομα πρὸς τὰ πάνω καὶ χτυπάει τὸ μικρὸ ἀλεξικέραυνο, ποῦ εἶναι στὸ κεφάλι τοῦ νάνου!

Ἔνας κρότος ἀκούγεται καὶ μιὰ ἐκτυφλωτικὴ ἀστραπή φαίνεται. Ἔπειτα... τίποτα!

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι πάντα ὀρθιος καὶ ζωντανός καί... κατατρομαγμένος!

— Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει. Ζῶ; Δὲ ζῶ; Εἶμαι; Δὲν εἶμαι; Ὑπάρχω; Δὲν ὑπάρχω; Νὰ θυμηθῶ νὰ ρωτήσω τὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο ὅταν θὰ γυρῶμεν στὴ Νέα Ὑόρκη, νὰ μοῦ λύση τὴν ἀπορία αὐτή! Ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε όμως, νομίζω ὅτι θὰ μπορούσε νὰ μοῦ λύση τὴν ἀπορία μου καὶ τὸ ἴδιο τὸ Λευκὸ ὄν!

Καὶ λέει ἀποτεϊνόμενος στὸ Λευκὸ τριχωτὸ τέρας:

— Ἄα, ἔε, οὐου! Ζῶ ἢ δὲ ζῶ;

Τὸ Λευκὸ ὄν τὸν κυττάζει μὲ ἀπερίγραπτη ἐκπληξι στὸ μούτρο του.

Ξαφνικά, τραβάει πάλι τὴ σκανδάλη τοῦ ὄπλου του καὶ ἡ φλόγα ξαναχτυπάει τὸ νάνο, δηλαδή τὸ ἀλεξικέραυνό του, χωρίς ὁ Κοντοστούπης νὰ πάθει πάλι τίποτα!

— Ἄχα!, κάνει τώρα ὁ κωμικὸς σύντροφος τῶν Ὑπεράνθρωπων. Καταλαβαίνω. Δὲν ἔπαθα τίποτα γιατί ἔχω στὸ κεφάλι μου αὐτὸ τὸ...ἀλεξικέρατο! Νοιώθω τὴν ἀνδρεία νὰ πλημμυρίζη τώρα τὰ στήθη

μου! Διψῶ γιὰ μάχες καὶ γιὰ τιτανομαχίες! Πίσω Λευκὸ ὄν γιατί σ' ἔφαγα ζωντανό!

Ἡ Νίκη τῶν ἡρώων

ΚΑΙ σίγουρος πιά ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πάθει τίποτα, ὁ Κοντοστούπης ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Λευκοῦ ὄντος. Ἀρπάζει τὸ ὄπλο ἀπὸ τὰ χερί του καὶ τοῦ τὸ κατεβάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὸ κεφάλι!

Ἔνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ τὸ ἄσπρο πλάσμα παραπατάει σαστισμένο, χωρὶς ὄμως νὰ πέσει χάμω. Ἀπεναντίας, σηκώνει τὸ ἔνα του χερί καὶ δίνει στὸν Κοντοστούπη μιὰ γροθιὰ τόσο δυνατὴ, ὥστε ὁ νάνος κάνει μιὰ ὀλόκληρη στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του!

— Ἄγιοι Πάντες!, γρυλλίζει ἀγριεμένος. Ὡστε θέλεις νὰ τὰ χοντρήνουμε τὰ πράγματα, ἔ; Ἐγὼ σοῦ κάνω ἀστεῖα κι' ἐσύ μὲ βαρᾶς στ' ἀλήθεια! Νά, λοιπόν!

Καὶ δίνει μιὰ γροθιὰ στὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὸ Λευκὸ ὄν ἀφήνει ἕνα βουγγητὸ καὶ σωριάζεται χάμω νεκρὸ σὰν κεραυνόπληκτο!

Ὁ Κοντοστούπης φουσκώνει ἀπὸ περηφάνεια.

— Θερμὰ συγχαρητήρια!, λέει στὸν... ἑαυτό του. Εἶσαι μεγάλος ἦρωας, Κοντοστούπη! Πρέπει τώρα νὰ τρέξω νὰ βοηθήσω καὶ τοὺς ἄλλους,

γιατί μπορεί να διατρέχουν κίνδυνο μόνοι τους, χωρίς έμένα!

Και πετάει προς τὸ μέρος ὅπου διεξάγεται ἡ μάχη, φωνάζοντας ἄγρια:

— "Ἐρχομαι! Ἐρχεται ὁ Κοντοστούπης! Ἐρχεται ὁ χαλαστής τῶν Λευκῶν Ὀντων!

Μὰ ἡ μάχη δρῖσκεται πιά προς τὸ τέρμα τῆς. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ Λευκὰ ὄντα ἔχουν τώρα ἐξοντωθῆ! Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς ἔχουν ἀπομείνει, ἔχουν χωθῆ σὲ δυὸ ἀπὸ τὰ τάνκς καὶ προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν μέσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ δάσος, ὅπου γίνεται ἡ μάχη!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι σφυροκοποῦν τὰ δυὸ τάνκς μὲ τῖς γροθῆς τους καὶ ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο μὲ τὸ πιστόλι του, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ καταφέρνουν νὰ τσακίσουν τὸ θώρακά τους, ποὺ εἶναι φτιαγμένους ἀπὸ κάποιο ἄθραυστο μέταλλο!

— Νὰ τὰ τουμπάρουμε!, φωνάζει ἡ Ρεγκίνα.

Τρέχουν ὅλοι, πιάνουν τὰ τάνκς ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τους καὶ ἐτοιμάζονται νὰ τὰ τουμπάρουν, ὅταν συμβαίνει κάτι ποὺ τοὺς κάνει ν' ἀνοίξουν διάπλατα τὸ στόμα τους ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

Τὰ δύο τάνκς... ἀπογειώνονται!

Ἀλλάζουν σχῆμα, γίνονται μακρόστενα σὰν ἀερόπλοια καὶ κατευθύνονται ὀλοταχῶς πρὸς τὸν οὐρανό!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Καλοῦ, νέρι

καὶ παλαιοί, μένουν ἀσάλευτοι, κυττάζοντας τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ πλανητόπλοια νὰ ἀπομακρύνονται.

— "Ἐπειτα, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο λέει γοργά:

— Τώρα ἐξηγούνται ὅλα. Τὰ ὄντα αὐτὰ ἦρθαν ἀπὸ ἄλλο πλανήτη μὲ πλανητόπλοια, ποὺ μεταβάλλονται σὲ τάνκς ὅταν προσγειώνονται! Ἦρθαν νὰ κατακτήσουν τὴ Γῆ καὶ νὰ τὴν ὑποδουλώσουν σὲ κάποιον τερατώδη λαὸ τριχῶ τῶν πλασμάτων! Ὑπερέλληνα, Ρεγκίνα, Κεραυνέ! Ἀκολουθήστε τοὺς ἀμέσως! Μὴν τοὺς ἐπιτεθῆτε! Παρακολουθήστε τοὺς ἀπλῶς γιὰ νὰ δῆτε ποῦ θὰ πᾶνε καὶ τί δυνάμεις διαθέτει ἡ φυλὴ τους! Ἀνάλογα μὲ αὐτὰ ποὺ θὰ ἀνακαλύψετε, θὰ κανονίσουμε τῖς ἐνέργειές μας! Ἐγὼ μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ἐπιστρέφω με στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ ἐτοιμάσουμε πλανητόπλοια καὶ ἀτομικὲς βόμβες! Ἀτομικὲς βόμβες ὄχι οὐρανοῦ, ἀλλὰ ὑδρογόνου, ποὺ εἶναι ἀφάνταστα καταστρεπτικὲς!

Ὁ Κεραυνός, ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ἡ Ρεγκίνα ἀπογειώνονται καὶ, σὰν τρεῖς ζωντανὲς βολίδες, κατευθύνονται ὀλοίσια πρὸς τὸν οὐρανὸ πῖσω ἀπὸ τὰ πλανητόπλοια — τάνκς, ποὺ ἔχουν κιάλας βγῆ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς.

Τὸ ταξίδι δὲν κρατᾷ πολὺ.

Τὰ πλανητόπλοια τῶν Λευκῶν Ὀντων προσγειώνονται σ' ἓνα μικροσκοπικὸ πλανήτη ἑκατὸ φορές μικρότερο ἀ-

πὸ τὴ Γῆ, πού ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἐθεωρεῖτο ἐντελῶς ἔρημος καὶ ἀκατοίκητος ἀπὸ τῶν ἀστρονόμων τῆς Γῆς!

Κι' ὅμως οἱ τρεῖς ἥρωές μας βλέπουν ἕναν ὀλόκληρο λαὸ ἐπάνω του. Βλέπουν πόλεις ὀλόκληρες χτισμένες ἀπὸ μέταλλο καὶ τεράστιους στρατοὺς νὰ παρελαύνουν στοὺς δρόμους ἢ νὰ κάνουν στρατιωτικὰ γυμνάσια στοὺς κάμπους καὶ στὰ βουνά!

Χιλιάδες πλανητόπλοια-τάνκς εἶναι προσγειωμένα σὲ ἀπέραντα ἀεροδρόμια!

— Θεέ μου!, λέει ὁ Ὑπερ Ἕλληνας. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ πλανῆτῆ αὐτοῦ, εἶναι στρατιῶτες! Ἔχουν ἐκεῖ τὰ μέσα καὶ τὴ δύναμι νὰ κατακτήσουν τὴ Γῆ σὲ μιὰ μέρα καὶ νὰ ἐξαφανίσουν κάθε ἴχνος ζωῆς μὲ τὰ φλογόβλα τους! Πῶς εἶναι νὰ γυρίσουμε ἀμέσως πίσω καὶ νὰ δράσουμε πρὶν ἐπιτεθοῦν! Ἄλλοιῶς ἡ Γῆ εἶναι χαμένη! Αὐτοὶ ποὺ νικήσαμε δὲν ἦσαν παρὰ μιὰ μικρὴ περίπολος, πού ἦρθε νὰ δοκιμάσῃ τὴ δύναμι καὶ τὴν ἀντοχὴ τῶν στρατῶν μας! Ἄς γυρίσουμε πρὶν μᾶς ἀντιληφθῶν καὶ ἐπιταχύνουν τὴν ἐπίθεσί τους!

Καὶ οἱ τρεῖς ἱπτάμενοι ἥρωες γυρίζουν πίσω στὴ Γῆ, μὲ τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ψυχὴ γεμάτα ἀγωνία.

Ὅταν προσγειῶνται αὐτοὶ στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων, βλέπουν μὲ χαρὰ ὅτι ὁ Ἑλ Γκρέκο δὲν εἶχε χάσει καθόλου τὸν καιρὸ του!

Ὁ Ἑλληνας, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἄλλων Ὑπερανθρώπων, ἔχει βγάλει ἀπὸ μιὰ ὑπόγεια κρύπτη τοῦ σπιτιοῦ δέκα ἐπτά ἀτομικὰ μικροσκοπικὰ πλανητόπλοια, ὅσοι ἀκριβῶς εἶναι οἱ ἥρωές μας— συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Κοντοστούπη!

Τὰ πλανητόπλοια αὐτὰ εἶναι πολὺ μικρά. Δὲν χωροῦν παρὰ μόνο ἕνα ἐπιβάτη τὸ καθένα καὶ κουβαλοῦν κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τους ἕξ ἄτομικὲς βόμβες ὑδρογόνου.

— Πατέρα!, λέει τὸ Παῖδι-Θαῦμα στὸν Ἑλ Γκρέκο. Ἑνας τεράστιος καὶ τρομακτικὸς στρατὸς ἀπὸ Λευκὰ ὄντα καὶ ἕνας φοβερὸς στόλος ἀπὸ πλανητόπλοια — τάνκς ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Γῆς! Πρέπει νὰ βιαστοῦμε! Ἄν προλάβουν νὰ ξεκινήσουν, τίποτα πιά δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ τὴ Γῆ!

— Ὅλοι στὰ πλανητόπλοια!, διατάζει ὁ Ἑλληνας.

— Καί... καί... ἐγώ; τραυλίζει ὁ νάνος.

— Κι' ἐσύ;

— Κι' ἐγώ!, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Σύμφωνα! Γιατὶ ὄχι; Ἄλλως τε, δὲν ξέρω ἀκόμα ἂν ζῶ ἢ δὲν ζῶ!

«Ἐξαπολύστε τὶς βόμβες σας!»

ΕΚΙΝΟΥΝ. Ὁ ἀέρας γύρω γεμίζει ἀπὸ σφυρίγματα, καθὼς τὰ πλανητόπλοια ἀνα-

πτύσσουν ταχύτητα και χάνονται μέσα στον ουρανό!

Μέσα σε λίγες στιγμές, βγαίνουν από την ατμόσφαιρα της Γης και συνεχίζουν το ταξίδι τους προς τον μικρό πάνοπλο πλανήτη των Λευκών Όντων, που έχει σχηματίσει τον τρομερότερο στρατό από καταβολής κόσμου, για να έπιτεθη έναντιον της Γης και να την υποδουλώσει!

Καθώς πλησιάζουν στον πλανήτη, ο Έλ Γκρέκο έρευνά την έπιφάνειά του με μιή τηλεσκοπική συσκευή ραντάρ.

Βλέπει, εκεί κάτω, στρατιές ατέλειωτες από Λευκά Όντα άπλωμένα με φλογόβολα, να μπαίνουν μέσα σε άμέτρητα πλανητόπλοια — τάνκς!

Ένα ρίγος διαπερνάει την καρδιά του.

Ο Έχθρος έτοιμάζεται να άπογειωθεί! Λίγα λεπτά ακόμα και καμμιή δύναμη στον κόσμο δέ θα μπορή να σώσει τη Γη από την καταστροφή και την υποδούλωσι!

— Γρήγορα!, λέει στους άλλους με τη βοήθεια του ραδιοπομπού του. Κυκλώστε άμέσως τον πλανήτη άπ' όλες τις μεριές, έξαπολύστε τις βόμβες σας και άπομακρυνθήτε! Οί βόμβες του ύδρογόνου είναι τόσο δυνατές, ώστε ο πλανήτης αυτός θα διαλυθη σε χιλιάδες πυρακτωμένα κομμάτια!

Άμέσως τά πλανητόπλοια τών Προστατών της Άνθρωπότητος σκορπίζονται και

πλησιάζουν στον πλανήτη άπό κάθε κατεύθυνσι. Όταν βρίσκονται στην άπόστασι που πρέπει, έλευθερώνουν τις βόμβες τους, κάνουν άπτόμομη στροφή και άπομακρύνονται όλοταχώς.

Περνούν μερικά δευτερόλεπτα. Οί ήρωές μας, καθώς ξεμακραίνουν, παρακολουθούν μέσα άπό τά παραθυράκια τών πλανητόπλοιών τους τον πλανήτη τών Λευκών Όντων.

Ξαφνικά, τρομακτικές λάμψεις σπαθίζουν τον ουρανό! Τεράστιες φλόγες αναπηδούν! Ο πλανήτης άνοίγει στα δυό, στα τέσσερα, στα όκτώ, στα χίλια και γίνεται μιή πυρακτωμένη μάζα άπό άεράλθους, που σκορπίζονται στα πέρατα του διαστήματος!

Τά πλανητόπλοια τών Υπερανθρώπων, σπρωγμένα άπό την γιγαντιαία έκρηξι, πλησιάζουν γοργά προς τη Γη.

Τά στήθη τους είναι γεμάτα χαρά. Ο πλανήτης τών Λευκών Όντων δέν ύπάρχει πιό! Ο φοβερός στρατός, που ήταν έτοιμος να κατακτήση και να υποδουλώση τη Γη, έχει έκμηδενιστή μαζί με τον πλανήτη του!

Λίγες ώρες άργότερα, οί ήρωές μας είναι καθισμένοι στο σαλόνι του σπιτιού τών Υπερανθρώπων. Ο Υπεράνθρωπος διαβάζει μεγαλόφωνα ένα έγγραφο, που τους έχει στείλει ο Όργανισμός τών Ηνωμένων Έθνών, έκ μέρους όλων τών Κρατών της Γης:

«Πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τὴν Ἀστραπή, τὸν Κεραυνό, τὸν Ὑπερέλληνα, τὴ Ρεγκίνα - καὶ τοὺς Δέκα.

» Ἐκ μέρους ὄλων τῶν κρατῶν τῆς Γῆς, ὁ Ὅργανισμὸς Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πρὸς τοὺς ἥρωες, πού ἔσωσαν τὴν Ἀιθρωπότητα ἀπὸ τὸν τρομακτικὸ κίνδυνον τῶν Λευκῶν Ὀντων. Χωρὶς τὴν ἐπέμβασίν σας, ἡ Γῆ θὰ ἦταν τώρα ἓνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο ἢ ἓνας

Ὁ νᾶνος θρηνεῖ τὸ χαμὸ τῆς Ρεγκίνας, τῆς Βασίλισσας τῶν Δέκα...

τόπος σκλάβων! Ἡ Ἀνθρωπότης θὰ γράψῃ τὰ ὀνόματά σας μὲ χρυσὰ γράμματα στὶς σελίδες τῆς ἱστορίας!...»

— Μπράβο!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Ὁραῖα! Συγχαρητήρια! Θερμὰ συχαρητήρια! Αὐτὸ θὰ πῆ ἀχαριστία! Γιὰ ὄλους μιλάει αὐτὸ τὸ ἐγγράφον, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, τὸν Κοντοστούπη, τὸν Ὑπερ-κοντοστούπη! Μιλάει γιὰ τὴ Ρεγκίνα καὶ γιὰ τοὺς Δέκα πού ὡς χτές ἀκόμα μᾶς σφάζανε καὶ δὲ μιλάει γιὰ μένα, πού ἔχω σώσει χίλιες φορὲς τὸν κόσμον! Ξέρω ὅμως τί θὰ κάνω! Θὰ πάω νὰ γίνω... Λευκὸ ὄν καὶ νὰ σᾶς κατακεραυνώσω ὄλους!

— Μὴ διαλέσαι, Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πρὶν γίνῃς Λευκὸ ὄν, ἄκουσε τὴ συνέχεια τοῦ ἐγγράφου!

Καὶ διαβάζει:

«Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο ἥρωα, τὸν Κοντοστούπη, δὲν μπορούμε νὰ μὴν ἐκφράσουμε καὶ σ' αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ κόσμου! Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φανατικούς καὶ πιὸ πιστοὺς προστάτες τῆς Ἀιθρωπότητος!»

Γιὰ μᾶ - δυὸ στιγμὲς, ὁ νᾶνος, μένει ἀκίνητος μὲ τὸ πρόσωπον κατακόκκινον καὶ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.

Ἐπειτα τραυλίζει:

— Γιὰ... γιὰ μένα τὰ γράψανε αὐτά; Ὁχ καρδούλα μου θὰ κρεπάρῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησι! Θεά... θὰ μὲ πάρουνε τὰ κλάματα! Ὁχ! «Ὁ πιὸ φανατικὸς καὶ πιὸ πιστὸς

Ἡ Ἑλχίνα ὀρμάει ἐναντίον τῆς Βασίλισσας τῶν Δέκα μὲ τὴν...
κουτάλα σηκωμένη!

προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος»! Τί ὀμορφα λόγια!

Καί.. βάζει τὰ κλάματα. Ἡ Ἑλχίνα δίπλα του, κατασυγκινημένη, κλαίει κι' αὐτή! Τὸ κλάμα τῆς θυμίζει νια οὐρισμὰ νεογέννητου ἐγκαταλελειμένου γατιοῦ καὶ τὸ μούτρο τῆς παίρνει μιὰ ἔκφρασι πού θυμίζει... λάχανο πού τοῦ ἔχουν δώσει γροθιά!

Τὸ κακὸ ἐπισρέφει!

ΗΕΥΤΥΧΙΑ βασιλεύει τώρα στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ σ' ὀλόκληρη τῆ Γῆ. Ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέ-

κα Πράσινοι Ὑπεράνθρωποι εἶναι ἱκανοποιημένοι, γιὰτι μπόρεσαν νὰ βοηθήσουν κι, αὐτοὶ στὴ σωτηρία τῆς Ἀνθρωπότητος!

Τὸ ὀμορφο πρόσωπο τῆς Βασίλισσας τῶν Δέκα λαμποκοπáει ἀπὸ ἀγγελικὴ καλωσύνη. Χαμογελώντας πάντα, παρακολουθεῖ, τὰ καμώματα τοῦ Κοντοστούπη, πού πηγαινοέρχεται μέσα στὸ σπίτι λέγοντας καὶ ξαναλέγοντας μὲ καμάρι:

— Ὁ πιὸ φανατικὸς καὶ πιὸ πιστὸς προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος! Αὐτὸς εἶμαι ἐγώ, κύριοι! Ἐγὼ ὁ μεγάλος Κοντοστούπης! Ὅχι παίζουμε!

Δέν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από τὸ νὰ ἀγωνίζεσαι γιὰ τὴν Πατρίδα σου καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα, γιὰ τὸ Καλὸ καὶ τὸ Δίκαιο!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἡ εὐτυχία ὁμως αὐτὴ δὲν κρατᾶει πολὺ.

Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι καθισμένος στὸ ἐργαστήριό του, μπαίνει μέσα ἡ Ρεγκίνα.

Στὸ ἀντίκρυσμά της, ὁ Ἐλ ληνας πετάγεται ὀρθίος, κατατρομαγμένος. Τὸ πρόσωπό της ἔχει πάθει μιὰ ἀλλόκοτη ἀλλαγὴ!

Τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ προσώπου τῆς Βασίλισσας τῶν Δέκα εἶναι πάντα ὁμορφο καὶ ἀγγελικὸ. Τὸ ἀριστερὸ μέρος εἶναι συσπασμένο ἀπὸ μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι μίσους καὶ μανίας.

Κυττάζοντάς την ἀπὸ τὰ δεξιά, ἔχει κάνει τὴν ἐντύπωση ὅτι βρῖσκεται μπροστὰ στὸ πιὸ γλυκὸ καὶ καλωσυνᾶτο πλάσμα τοῦ κόσμου! Κυττάζοντάς την ἀπὸ τ' ἀριστερά ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀντικρῦζει ἓνα ὄν πιὸ διαβολικὸ κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν διάβολο!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο γεμάτος φρίκη. Ρεγκίνα! Τί ἔπαθες; Τί σοῦ συνέβη; Γιατί εἶσαι ἔτσι;

Τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ προσώπου τῆς Βασίλισσας τῶν Δέκα παίρνει μιὰ ἔκφρασι λύπης καὶ ἀπογνώσεως. Τὸ ἀριστερὸ, τὸ σατανικὸ μέρος, μορφαίνει σαρκαστικὰ καὶ θρισμβευτικά.

Ἡ Ρεγκίνα λέει, μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπελπίστια:

— Ὅλα εἶναι χαμένα, Ἐλ ληνα! Ὅλα εἶναι χαμένα! Ὅτι κι' ἂν κάνω, εἶμαι καταδικασμένη, ἐγὼ κι' οἱ σύντροφοί μου! Ὁ ὄργανισμός μας εἶναι πλασμένος γιὰ τὸ Κακὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διατηρήσῃ γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ Καλοῦ! Διώχνει σιγά - σιγά ἀπὸ μέσα μας τὸ Καλὸ! Τώρα τὸ Καλὸ καὶ τὸ Κακὸ εἶναι ἰσοδύναμα μέσα μας, γι' αὐτὸ βλέπεις τὸ μισὸ πρόσωπό μου νὰ εἶναι σατανικὸ καὶ τὸ μισὸ ἀγγελικὸ! Ὅλα εἶναι χαμένα!

— Μά... θὰ χρησιμοποιήσουμε ἐκείνη τὴ λάμπη πού κάνει τοὺς κακοὺς καλοὺς καὶ τοὺς καλοὺς κακοὺς!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο βγάζοντας τὸ πιστόλι του.

Ἡ Ρεγκίνα χαμογελάει μὲ πίκρα.

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα, Ἐλληνα! Τράβηξε τὴ σκανδάλη καὶ θὰ δῆς τί θὰ γίνῃ!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει τὴ σκανδάλη. Μιὰ λάμπη χτυπάει τὴ Ρεγκίνα καὶ μιὰ ἀλλόκοτη ἀλλαγὴ συμβαίνει ἀμέσως. Τὸ ἀγγελικὸ μέρος τοῦ προσώπου της γίνεται σατανικὸ καὶ τὸ σατανικὸ ἀγγελικὸ!

— Θεέ μου!, κάνει ο "Ελληνας. Δεν τὸ εἶχα σκεφθῆ αὐτό! "Ὅτι κι' ἂν κάνω θὰ εἶσαι πάντα ἢ μισή καλὴ καὶ ἢ μισή κακὴ!

— Ὅχι πάντα!, λέει ἡ Ρεγκίνα. Σὲ λίγο θὰ εἶμαι ὀλόκληρη κακὴ, γιατί νοιώθω τὸ Κακὸ νὰ νικάη μέσα μου! Ἡ νίκη θὰ εἶναι ὀριστική καὶ ἡ λάμψη δὲ θὰ ἔχη πιὰ καμμιά ἐπίδρασι ἐπάνω του! Στὴν ἴδια κατάστασι εἶναι καὶ οἱ δέκα!

Γυρίζει πρὸς τὴν πόρτα καὶ φωνάζει:

— Ἐλάτε μέσα παιδιά!

Οἱ Πράσινοι Ὑπεράνθρωποι μπαίνουν ἕνας - ἕνας. Μιά κραυγὴ φρίκης ἀναπηδαεὶ ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ "Ελληνα.

Εἶναι ὅλοι τοὺς ἀποκρουστικὰ παραμορφωμένοι, σὰν τὴν Ρεγκίνα! Τὸ μισὸ πρόσωπό τοὺς εἶναι ἀγγελικὸ καὶ τὸ μισὸ σατανικὸ!

— Σὲ λίγο, λέει πάλι ἡ Ρεγκίνα, θὰ εἶμαστε κακοὶ ὅπως πρὶν! Θὰ γίνουμε Ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου, ὅπως ἄλλοτε, διψασμένοι γιὰ αἷμα καὶ καταστροφή! Κι' αὐτὸ δὲν τὸ θέλουμε! Τώρα πού γίναμε καλοὶ, δὲ θέλουμε νὰ νοιώσουμε πάλι μέσα μας τὸ μαρτύριο τοῦ μίσους! Σὲ παρακαλοῦμε, λοιπόν, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, νὰ μᾶς βοηθήσης! Δόσε μας τὸ πιὸ δυνατὸ δηλητήριον πού ὑπάρχει στὸν κόσμον γιὰ νὰ αὐτοκτονήσουμε! Εἶμαστε ἄτρωτοι, ἀλλὰ τὰ σωθικά μας μποροῦν νὰ καταστραφοῦν ἀπὸ ἕνα δυνατὸ δηλητήριον καὶ νὰ μᾶς δώσουν ἔτσι τὸ θάνα-

Ἡ τιμιότης, ἡ εὐθύτης, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Δίκαιο, πρέπει νὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ κάθε ἀναγνώστου τοῦ «Ὑπεράνθρωπου».

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

το καὶ τὴ γαλήνη! Σώσε μας, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ὁ "Ελληνας μένει ἀσάλευτος, διστακτικὸς, γεμάτος ἀγωνία καὶ θλίψι.

Ἐπειτα, παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Ἡ Ρεγκίνα ἔχει δίκιο. Γιὰ τὸ καλὸ τοὺς καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀνθρωπότητος, οἱ Πράσινοι Ὑπεράνθρωποι δὲν πρέπει νὰ ξαναγίνουν κακοὶ!

Προχωρεῖ σ' ἕνα ράφι κατεβάσει ἕνα μπουκάλι μ' ἕνα θολὸ ὑγρὸ καὶ τὸ δίνει στὴ Βασίλισσα τῶν Δέκα,

Ἡ Ρεγκίνα πρώτη κι' ἔπειτα οἱ ἄλλοι, ἕνας - ἕνας, οἱ Πράσινοι Ὑπεράνθρωποι πίνουν ὅλοι ἀπὸ τὸ δηλητήριον. Καὶ ἕνας - ἕνας σωριάζονται χάρω νεκροί!

* * *

Πένθος καὶ θλίψι φτερουγίζουν τώρα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεράνθρωπων. Εἶναι ὅλοι τοὺς συγκεντρωμένοι στὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἐκεῖ, πάνω στὰ μεγάλα μαρμάρια, πειραματικὰ τραπέζια εἶναι ξα-

πλωμένοι, νεκροί ! οι Πράσινοι Υπεράνθρωποι!

Τὰ μάτια όλων είναι δάκρυ σμένα. Ο Κόντοστούπης, σκυμμένος πάνω από τὴ Ρεγκίνα, θρηνεῖ γοερά, ἐνῶ χοντρά δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του στὰ μάγουλά του καὶ καταλήγουν στὰ χεῖλη του, πικραίνοντας του τὸ στόμα.

— Γιατί... γιατί νὰ πεθάνης, Ρεγκίνα μου; μουρμουρίζει ὁ πονετικός νάνος. Δὲν περνούσαμε ὠραία ὄλοι μαζί; Δὲν περνούσαμε εὐτυχισμένα καὶ ἀγαπημένα; Γιατί, λοι-

πόν, νά... *Ἄγιοι Πάντες Θεοῦλάκη μου! Σῶσε με!

Μιὰ ἀπίστευτη μεταβολὴ συμβαίνει ξαφνικά. Οἱ Πράσινοι Υπεράνθρωποι ἀλλάζουν μορφή. Χάνουν τὸ ἀνθρώπινο σχῆμα τους καὶ γίνονται.... μυρμηγκάνθρωποι, ξαναπαίρνουν τὴ μορφή τῆς φυλῆς τοῦ πλανῆτη Ποσειδῶνα, στὴν ὁποία ἀνήκαν! (Διάβασε τὰ τεύχη 72—76). Ἐπειτα, οἱ μυρμηγκάνθρωποι χάνονται ἀπτότομα καὶ στὰ μαρμάρια τραπέζια δὲν ὑπάρχουν τώρα πιά παρὰ ἀπὸ μιὰ φύχτα στάχτη στὸ καθένα!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικό κείμενο ὑπό: ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

Ἐπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου».

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν Ἀθηνῶν, περιοχῆς Κυψέλης — πλατείας Ἀμερικῆς, μποροῦν ἀπὸ σήμερα νὰ προμηθεύωνται ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας σὲ τεύχη καὶ τόμους, ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖον Μπεβεράτου, ὁδὸς Τενέδου 32 καὶ Ἀγίας Ζώνης.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ἡ Γῆ κινδυνεύει.
- 2) Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοῦστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπέρανθρωποι ἐξοντώνονται
- 7) Σύγκρουσις γιγάντων.
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ
- 11) Οἱ ἀετοὶ ἐφοροῦν.
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται
- 15) Ὁ Κεραυνός ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα.
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κερανοῦ
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶ Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων
- 22) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐλέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἔρπετων.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἄστρον.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπερανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ προδοσία τοῦ Κερανοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρόνου
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὄρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀόρατος Ἄνθρωπος.
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα.
- 43) Ὁ Ἐλ Γκρέκο Δεσμώτης.
- 44) Τὸ τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
- 48) Ἡ Γιγαντομαχία.
- 49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἐλ Γκρέκα.
- 50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας.
- 51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) Ὑπερέλληνας.
- 53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος
- 54) Στὴν Κοιλιά τῶν Τεράτων.
- 55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ
- 56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου
- 57) Σεζάμ, ὁ Ἀόρατος Μάγος.
- 58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.
- 59) Τὸ γκρέμισμα τοῦ Κολοσσοῦ
- 60) Οἱ Ἀτσάλινοι Δαίμονες.
- 61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστραπῆς.
- 62) Πύργος τοῦ Μαύρου Πάνθηρα
- 63) Ὁ Πύρινος Δράκος.
- 64) Ὁ Τρόμος ἐπιστρέφει.
- 65) Ὁ Ἐλευθερωτής.
- 66) Αἰχμάλωτοι τοῦ Ὀλέθρου.
- 67) Οἱ Ἐξάκοσμοι συντρίβονται.
- 68) Ὁ Ἄυλος.
- 69) Μαργαριτάρη τῆς Συμφορᾶς
- 70) Ὁ Ἀκαταμάχητος.
- 71) Ὁ Ὑπερέλληνας τιμωρεῖ.
- 72) Ρεγκίνα, ἡ Βασίλισσα τῶν Δέκα
- 73) Τὸ Στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.
- 74) Οἱ Ὑπεράνθρωποι κινδυνεύουν
- 75) Ἡ Λαβὴ ποῦ τσακίζει.
- 76) Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα.
- 77) Τὰ Σπαθιά τοῦ Χαλαροῦ.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ο αγαπημένος σας συγγραφέας κ. ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙ-
ΤΗΣ, πιστός στην υπόσχεσί του να σας δίνει κάθε τόσο
κάτι καινούργιο και πρωτότυπο, σας παρουσιάζει νέες
εκπλήξεις στο επόμενο τεύχος του 'Υπερανθρώπου, τὸ 79,
πὸν κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα με τὸν τίτλο

ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟ ΟΝ ΜΕ ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΜΑΤΙΑ

"Ενας νέος 'Εχθρὸς τοῦ Κόσμου κάνει τὴν ἐμφάνισί του
τοῦ στὸ τεύχος αὐτό! "Ενας νέος ἀντίπαλος τῶν 'Υπεραν-
θρώπων, πῖο τρομερός, πῖο πρωτότυπος, πῖο ἐπιθετικὸς
καὶ πῖο ἀλλόκοτος ἀπὸ κάθε προηγούμενο! "Ενα Πλάσμα,
πὸν θέλει νὰ καταστρέψῃ καὶ νὰ ὑποδουλώσῃ τὸν κόσμον
με μιὰ ἀπίστευτη στρατιὰ ἀπὸ Χίλια Μάτια!

ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟ ΟΝ ΜΕ ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΜΑΤΙΑ

Στὸ τεύχος αὐτὸ θὰ ἀπολαύσετε πρωτοφανεῖς περιπέ-
τειες, καταπληκτικὲς, δραματικὲς συγκρούσεις, ἡρωϊσμοὺς
πὸν ξεπερνοῦν κάθε προηγούμενο, ἐπεισόδια πὸν θὰ σας
κάνουν νὰ νοιώσετε ρίγη!

Θὰ χάσῃ πολλὰ, ὅποῖος χάσῃ τὸ τεύχος 79!

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, Μικρού "Ηρώος, Υπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κ.λ.π., μπορούν να τα ζητήσουν από τα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός τῆς στοᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἄθαν. Τουφεξῆ, οἶδος Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἄνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Λιαναρίδη, Κ. Κартάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἄθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ZENO, Δανίας 6, Δυτικὸς τομεὺς ἀριθ. 2.

ΣΙΔΝΕ·Υ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑ·Ι·ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 10ος—'Αριθ. τεύχους 79—Δρχ. 2
Γραφεία: **όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983**

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38, Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηβασίλειου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Συδρομαί έσωτερικού:	Συδρομαί έξωτερικού:
'Ετησία ..... δρχ. 100	'Ετησία ..... Δολλάρια 4
'Εξάμηνος ..... » 55	'Εξάμηνος ..... » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα πού πρέπει νά ξέρουν όλοι οί αναγνώστες μας:

1) "Όσοι θέλουν νά τούς στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει νά στέλνουν και τά ταχυδρομικά έξοδα, πού είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για νά σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) 'Η διβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οί αναγνώστες νά δάζουν τά σωστά γραμματόσημα στά γράμματά τους, γιατί αναγκαζόμαστε νά τά πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

"Όλα τά γράμματα και τά ταχυδρομικά δέματα και οί επιταγές νά στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήνας

